

Lezen: Psalm 27

Tekst: Psalm 27:5

Bijzonderheid: dienst met wereldmuziek en interviewfilm. Thema: THUIS!

Zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens.

Oost West, thuis best.

2 oude spreekwoorden over thuis. Het is uit de tijd van kneuterigheid. Uit de tijd dat, als je in een dorp woonde, de wereld niet begon bij de brug. Maar juist ophield bij de brug. Gaat het daarover vanmorgen? Vroeger, toen alles nog overzichtelijk was?

Nou, nee. Die tijd komt nooit meer terug. Maar het gaat wel over verlangen. Verlangen naar thuis. Heimwee. Letterlijk. Thuis heeft vooral te maken met veiligheid, geborgenheid, warmte.

Vertrouwdheid en ontspanning. Geen opgejaagd gevoel. Geen druk.

Dat verlangen ligt in de mens. En we zien de vluchtelingen. De ontheemden. Op televisie. In onze stad. Hier, in de kerk. Allerlei mensen op drift. Achternagezeten. Weggejaagd. Waar zijn ze naar op zoek? Wat hopen ze te vinden? Een thuis. Waar het jagen en jachten voorbij is. Waar je je plek hebt. Waar je mag zijn. Jezelf. Zonder masker. Maar ook mensen die hier geboren zijn. En misschien nooit het land uit zijn geweest. In deze jachtige samenleving. Er is verlangen naar rust. Naar ruimte. Naar een herberg.

Ik zeg al, dat verlangen ligt in de mens. Gods woord vertelt over een paradijs. Een plek waar het leven goed is. Waar je je niet hoeft te verstoppen. Waar je ontspannen en veilig bent. Zo heeft de Heer van de schepping het bedoeld. De aarde als huis, als thuis voor de mens. In zes scheppingsdagen wordt alles ingericht op de mens. Zodat die zich thuis voelt op zijn of haar door God gegeven plek.

Maar de bedoeling werd niet begrepen. De mens gaat een grens over. De mens betreedt de ruimte van God. En de harmonie is weg. Daarmee is onveiligheid geboren. De aarde die tegenwerkt. Mensen die elkaar opjagen en vermoorden. Recht van de sterkste. Concurrentie. Het territorium van God werd betreden. En dat jaagt ons op. Waar grenzen overtreden worden, daar is geen thuis meer te vinden.

En toch is daar dat verlangen. Prediker zegt het: de eeuwigheid is in ons hart gelegd. We weten dat het wel zou moeten kunnen. Veiligheid. Geborgenheid. Rust. Recht. En we creeëren het ook. Met een dekentje op de bank voor de open haard met je geliefden. Of voor de televisie. Je eigen kamer, waar je je kunt terugtrekken. Je voordeur dicht, kaarsjes aan, gezellig.

Toch wordt het altijd bedreigd. Sommigen voelen zich bedreigd door alle zoekers die ons land bereiken. Anderen voelen zich onveilig door juist de afwerende reactie op die zoekers. We willen onze vormen vasthouden. Onze ideeën uitvoeren. Blijft er wel ruimte voor mij? Word ik wel gezien? Zo vaak is het zomaar weg. Zelfs als je je terugtrekt: je neemt je eigen ego mee. Zonde is dat. Het is nooit helemaal zoals het bedoeld is. Altijd is er wel iets dat jouw thuis niet vol maakt.

Dat komt, zoals ik al zei, omdat er zonde is. Die stempelt mijn bestaan. En bedreigt mijn grenzen. Als de zonde geen oplossing vindt. Dan zullen we nergens thuis zijn. Niet thuis zoals thuis bedoeld is. Vol veiligheid, rust en geborgenheid. Zoals God het maakte. Zonder een vuiltje aan de lucht.

En dus zien we in Gods boek vooral zoekers. En zien we in Gods wereld vooral zoekers. Hebreeën 11 laat geloofsvoorbeelden zien. Allemaal hebben ze het echte thuis niet gevonden. Zo staat er. Ze bleken allemaal op doorreis. Het zijn mensen die slechte dingen doen. En ook kwaad ontmoeten. Zolang daar geen oplossing voor is komen ze niet thuis.

En dan roept er iemand in het donker. Volbracht! Bevrijding van schuld en zonde. Een open weg, niet terug naar het Paradijs. Maar vooruit naar een nieuwe Stad. Een stad van geborgenheid en veiligheid. Geen ziekte, zonde, dood of verderf is daar meer dreigend aanwezig. Het land waar het leven goed is. Daar is ons heimwee naar.

Maar hoe moet dat dan? Wij, die hier nog onderweg zijn. Hoe moet dat met ons? Is er een plek waar we toch een beetje thuis kunnen zijn? Nou, daar zingt David over in onze tekst. God gunt jou en mij een voorproefje van hoe het eens wordt. Dat je veiligheid mag ervaren. Niet opgejaagd. Niet afgerekend. Niet onrustig heen en weer geslingerd. God doet de zonde weg en dan kun je bij hem thuiskomen. Schuilen zonder bang te hoeven zijn. Dat jouw grenzen overschreden worden. Dat jouw veiligheid onder druk komt. Zonder angst mag je thuis zijn bij de Heer.

Hoog op een rots. Dat beeld. Ongenaakbaar. Het kwaad kan niet bij je. In de GKV in Katwijk is dat op dit ogenblik werkelijkheid. Een Armeens gezin. Kerkasiel. Het is het mooiste beeld van hoe een kerk mag zijn. En dan bedoel ik niet alleen het gebouw, maar ook de gemeente. Hoe kunnen we laten zien dat God hier woont? In je hart? In je leven? In jouw gemeente? Door onbeperkt gastvrij te zijn.

Hier hoeft je je niet opgejaagd te voelen. Hier mag je veilig zijn. Het is voor ons, zondige mensen, een harde dobber. Maar we mogen, door de Geest van Jezus, vorm geven aan een thuis. We moeten zelfs. Als je door Gods genade bevrijd bent van druk. Niet meer opgejaagd. Niet neergedrukt. Want dat is wat Jezus kwam vertellen. Kwam doen, vooral. *Kom maar bij mij als je vermoeid en belast bent. Ik zal je rust geven.* Jezus volgen is: dat doorgeven. Dat uitstralen. Dat doen. Een thuis bieden. En zo iets van het koninkrijk van Jezus vormgeven. Daar waar ieder thuis mag zijn. Wie je ook bent. Wat je ook doet. Welke weg je ook hebt afgelegd.

Over Jezus heeft eens een gospelzanger gezongen: *He's the Rock that doesn't roll.* Prachtige woordspeling. Maar daar zingt David over in onze tekst. En daar vinden we elkaar ook. Hier, allerlei culturen. In Salta. Door wie hij is mag je je veilig voelen. Waar je ook bent, bij Hem kom je thuis. Bij zijn mensen. Ik hoop en bid dat we die veiligheid nog aan heel veel mensen om ons heen mogen bieden. Dat ze zich bij jou thuis mogen voelen. En jij bij hen. En bij Hem.

Amen